

gát vendégszerető parasztházikókban, fészerek mélyén, vagy akár egy-egy boglya tövében ütve tanyát — hogy minél több impresszióra tegyen szert, s minél bensőségebben érzékeltesse, szűrje át bensején és érlelje műalkotássá a látottakat, tapasztaltakat. Ily módon születhettek egyebek között a *Rizsföldek*, a *Szérűskert*, a *Házak a domboldalon*, az *Út mentén*, a *Pincelakók*, *A feles tanyája* s a *Kukoricaföld* c., képpé fogalmazott vallomásai — krétarajzok, olajpasztellek, ecsetrajzok, petróleumfestmények, metszetek — áradó változatosságban. Vincze eredendően grafikus alkat, s a grafika és akvarell, bárminő szenvedélyességgel, szorgalommal, az ihlet bármely hőfokán történjék is létrehozásuk — „nem sokat hoz a konyhára”, hogy kissé triviálisan fogalmazzunk. Vidéki városban, ahol egyelőre nem adottak a könyvművészeti vagy egyéb illusztrációs lehetőségek, ma még nehéz, nagyon nehéz a sorsa a grafikusnak, kimerítő anyagi gondok nyomják a vállát.

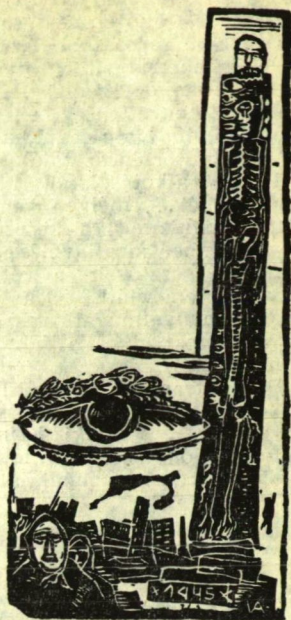
S lassan-csendeskén a „zergelábú ifjúság” is tovalibben. S tán kicsit ezért is a tapasztalható rezignáltság. Hisz a tavaly ősszel, a Galériában látható 32 műhöz nem rövid és nem sima út vezetett. Hogyan is kezdődött ez az út?

Az 1914-ben, Feleden született művész próbálkozásaira *Rudnay* figyelt fel elsőként, Vincze 1947-ben, Baján rendezett, önálló kiállításán. *Rudnay*

VINCZE ANDRÁS FAMEZSZETE

VINCZE ANDRÁS FAMEZSZETE

Kun István, *Koffán Károly* és mások társaságában kiállítás szervezett ekortájt a képzőművészeti kötöttségű, hangulatos Duna menti kisvárosban. Itt 1950-ben is önálló gyűjteményt tár Vincze a művészetszerető bajaiak elé a múzeum falai között. Ezekből az évekből való *eleve* érett technikával, aprólékos gonddal létrehozott *Hétház utcai part* című petróleumfestménye, s több, virtuóz felületi megmunkálásról, gazdag életismeretről s a kicsi és köznapi dolgokban rejtező poézis vizuális megjelenítésének kivételes képességéről tanúszkodó, ún. „száraz” vízfestménye.

Bajáról Kecskemétre költözik, majd 1953–54 fordulóján végképp a Tiszaparti kulturális centrumban vet horgonyt a művész. Több önálló szegedi tárlata közül talán az 1963-ban, a Móra Múzeumban, s az 1965-ben, a Képcsarnok kiállítótermében megrendezett a legemlékezetesebb. Mindkettőn barangolásainak, országjárásának művészi lecsapódásait láthattuk — monoptípiák, fametszetek s vaskosan felrakott színekben dús olajképek alakjában, mindig gondolati tartalmat hordozó alkotásokon. Később, a szegedi képzőművészek nagy, budapesti, Galéria-beli bemutatkozásán — ahogyan már említettük — az embertelenség, a barbarizmus, a céltalan pusztítás ellen lázító képek a dominánsak — különö-